

Arrest

nr. 102 450 van 6 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 mei 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 mei 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 maart 2012.

1.3. Op 30 november 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Amla, gelegen in het district Dara-i-Nur in de provincie Nangarhar. U bent Pashai van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. Uw broer werkte als bewaker op een basis van de Amerikaanse troepen nabij de luchthaven van Jalalabad. Op een nacht in de maand maart 2011 kwamen de taliban naar uw woning. Ze zeiden dat u uw broer ervan moest overtuigen om voor hen te werken als spion. De volgende dag zocht u uw broer op en maakte u hem deze boodschap over, maar hij weigerde op dit voorstel in te gaan. Dezelfde dag nog keerde u terug naar uw huis.

Twee nachten later kreeg u opnieuw bezoek van de taliban. Toen u hen vertelde dat uw broer had geweigerd om met hen mee te werken, zeiden ze u dat ze u zouden meenemen en vasthouden tot uw broer voor hen zou spioneren. U en uw moeder smeekten de taliban om dit niet te doen, waarna ze u nog een allerlaatste kans gaven om uw broer te overtuigen. De volgende dag ging u naar Jalalabad, waar u andermaal van uw broer te horen kreeg dat hij niet met de taliban wou samenwerken. Hij raadde u aan om in Jalalabad te blijven en zei dat hij een smokkelaar zou zoeken om u uit Afghanistan weg te krijgen.

Ondanks de raad van uw broer keerde u toch terug naar Amla en ging u een klacht indienen tegen de taliban bij het districtshuis. Daar kreeg u evenwel te horen dat ze over onvoldoende manschappen beschikten om u afdoende te beschermen. Vier dagen later verliet u Amla en bracht u uw moeder, broer en zus onder in Jalalabad. Dezelfde dag nog verliet u Afghanistan met de smokkelaar die inmiddels door uw broer was gevonden. Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u op 15 mei 2011 aan in België waar u één dag later asiel aanvraagde.

Sinds het najaar van 2011 hebt u geen contact meer met uw broer en hebt u geen informatie meer over hem vernomen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), drie (dreig)brieven van de taliban, uw schriftelijke klacht bij het districtshoofd van Dara-i-Nur, een badge van uw broer, een Certificate of Commendation voor uw broer, een foto van uw broer, een e-mail van uw broer en een verzendingsbewijs uit Afghanistan.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde tewerkstelling van uw broer als bewaker op een basis van de Amerikanen en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Ter staving van de tewerkstelling van uw broer op een Amerikaanse basis en uw problemen met de taliban legde u een aantal documenten neer. Hieromtrent dient vooreerst opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte bewijswaarde.

Wat betreft de documenten die rechtstreeks betrekking hebben op het werk van uw broer, met name zijn badge, Certificate of Commendation, foto en e-mail, dienen tevens enige bemerkingen te worden gemaakt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de inhoud van de badge en aanbevelingsbrief van uw broer moeilijk in overeenstemming kunnen worden gebracht met uw verklaringen over diens werk. Zo verklaarde u dat uw broer een bewaker was op een basis van de Amerikanen nabij de luchthaven van Jalalabad (CGVS, p. 10 – 11). Gevraagd naar de rang van uw broer, verklaarde u dat hij een soldaat was. Toen u werd gevraagd of uw broer een soldaat was bij het Afghaanse leger, antwoordde u uitdrukkelijk dat dit niet het geval was. U verklaarde dat uw broer geen rang had omdat hij voor de buitenlandse troepen werkte (CGVS, p. 25 – 26). Op de voorkant van de badge die uw broer volgens u nodig had om de Amerikaanse basis binnen te gaan, staat evenwel 'Government Forces of Afghanistan', en ook op de achterzijde staat vermeld dat die kaart toebehoort aan een individu die voor de Afghaanse overheid werkt. Dit klemmt dan ook met uw verklaringen over de tewerkstelling van uw broer. Verder kon u niet zeggen wanneer uw broer precies als bewaker voor de Amerikanen is begonnen werken. U stelde tijdens het gehoor dat hij er ongeveer anderhalf jaar geleden

begon en dat hij al een jaar voor hen werkte toen u nog in Afghanistan was (CGVS, p. 12), hetgeen impliceert dat hij er ergens in de loop van 2010 begon te werken. Voordien was hij werkloos (CGVS, p. 12). De door u neergelegde badge werd echter reeds in januari 2009 uitgereikt, meer dan een jaar eerder. Tot slot kunnen nog een aantal opmerkingen gemaakt worden betreffende de Engelstalige tekst op de achterzijde van deze badge. Zo wordt 'Islamic Republic of Afghanistan' vreemd genoeg afgekort als 'MRF' en is er sprake van een schrijffout in de laatste zin van deze nochtans veelvuldig gehanteerde template: "This person is authorized to carry the following **weapon** in the provinces of the Eastern Zone." Voorgaande vaststellingen doen ernstig twifelen aan de authenticiteit van dit document.

Ook over het Certificate of Commendation dienen enkele opmerkingen te worden gemaakt. Zo laat de grammaticale constructie van de zin: "**His action reflect** great credit upon himself **and keeping with the highest tradition** of the Shaheen Kandak" sterk te wensen over. Bovendien wordt uw broer in dit document geprezen voor zijn werk in de E4-rang van juni 2010 tot juni 2011, terwijl er volgens uw verklaringen voor werknemers als uw broer geen rangen bestaan. Hierbij dient ook nog te worden opgemerkt dat in dit document wordt vermeld dat de acties van uw broer verband houden met "the Shaheen Kandak". Uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt evenwel dat dit verwijst naar een bataljon van het Afgaanse leger met hoofdkwartier in de stad Mazar-i-Sharif, gelegen aan de noordelijke kant van Afghanistan nabij de grens met Uzbekistan, en dat dit bataljon geen uitstaans heeft met Jalalabad of Nangarhar. Bijgevolg komt ook de authenticiteit van dit document stevig op de helling te staan.

Voorgaande vaststellingen ondermijnen ten stelligste de geloofwaardigheid van de beweerde tewerkstelling van uw broer door het Amerikaanse leger. De foto waarop uw broer zou zijn afgebeeld in uniform en de mail waarin uw broer schrijft dat hij werkt voor het Amerikaanse leger in Jalalabad, kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. De identiteit van de persoon die deze mail schreef kan immers niet nagegaan worden en uit de door u neergelegde foto (en overige documenten) blijkt geen familiale band tussen u en de erop afgebeelde persoon.

Aangezien er geen geloof meer kan worden gehecht aan de tewerkstelling van uw broer bij de Amerikaanse troepen in Afghanistan, kan bijgevolg evenmin nog geloof worden gehecht aan uw daaruit voortvloeiende problemen met de taliban. Deze vaststelling vindt bovendien verder bevestiging in het feit dat uw verklaringen over uw problemen met de taliban weinig plausibel zijn.

Zo is het hoogst opmerkelijk dat de taliban u na de weigering van uw broer nog een tweede kans hebben gegeven om hem ervan te overtuigen om te spioneren voor hun organisatie. U verklaarde dat de taliban aanvankelijk van plan waren om u te ontvoeren toen ze vernamen dat uw broer hun voorstel had geweigerd, maar dat ze na de smeekbedes van u en uw moeder toch bereid waren om u een tweede kans te geven (CGVS, p. 24). Volgens u hoopten de taliban erop dat u via dit tweede gesprek uw broer er toch van zou kunnen overtuigen om met hen samen te werken. U voegde hier nog aan toe dat de taliban steeds één of twee kansen geven, maar dat personen bij een derde weigering steeds worden afgemaakt (CGVS, p. 24). Dat de taliban van plan waren om u te ontvoeren, maar van dit voornemen afzagen louter omdat u en uw moeder hen smeekten om dit niet te doen, is weinig waarschijnlijk. Dat ze u vervolgens hebben meegedeeld dat ze drie of vier dagen later zouden terugkomen (CGVS, p. 25), en u zodoende de kans gaven om te ontkomen, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder op de helling.

Voorts dient hier nog aan te worden toegevoegd dat uw verklaringen moeilijk in overeenstemming kunnen worden gebracht met de documenten die u hebt voorgelegd om uw problemen met de taliban te ondersteunen. Zo verklaarde u steeds dat de taliban wilden dat uw broer voor hen zou spioneren (CGVS, p. 23 – 24). Gevraagd wat er in de brieven (stuk 6) van de taliban staat die na uw vertrek aan uw huis werden achtergelaten, verklaarde u dat de taliban u in deze brieven opnieuw aanmaanden om uw broer te overtuigen om voor hen te spioneren of dat hij anders moest stoppen met zijn werk (CGVS, p. 13). Na analyse van deze documenten blijkt evenwel dat de taliban in deze brieven nergens vermelden dat ze willen dat uw broer voor hen zou spioneren, noch blijkt hieruit dat uw broer dit verzoek zou hebben geweigerd. In deze brieven wordt u enkel aangemaand om uw broer te vragen om te stoppen met zijn werk en om u zelf aan te geven bij het centrum van de taliban. Dat u zelf steeds verklaarde dat de taliban wilden dat uw broer voor hen zou spioneren, maar dat de taliban dit in hun brieven nooit vermelden, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Tenslotte dienen nog enkele opmerkingen te worden gemaakt over uw activiteiten na het tweede bezoek van de taliban op 24 hoet (CGSV, p. 24). Zo verklaarde u dat u de volgende dag naar Jalalabad ging om de boodschap van de taliban over te brengen aan uw broer. Hij weigerde het aanbod van de taliban en droeg u vervolgens uitdrukkelijk op om niet meer naar Amla terug te keren. Desondanks keerde u toch meteen terug naar Amla waar u nog vier dagen hebt verbleven (CGVS, p. 25). Gevraagd waarom u naar uw huis bent teruggegaan, verklaarde u dat uw familie daar nog was en dat u hen enkele dagen later hebt meegenomen naar Jalalabad (CGVS, p. 25). Blijft evenwel de vraag waarom u

nog vier dagen in Amla bent gebleven. U wist immers dat de taliban reeds drie of vier dagen na hun tweede bezoek naar uw huis zouden terugkomen. Hiernaar gevraagd verklaarde u dat u zich overdag bezighield met een klacht die hebt ingediend bij het districtshuis en dat u 's nachts bij uw tante logeerde (CGVS, p. 25). Uit uw klachtenbrief (stuk 5) blijkt evenwel dat de laatste gebeurtenis rond dit document plaatsvond toen uw klacht op 26 hoet door het districtshoofd werd bevestigd. Aangezien u verklaarde pas op 28 hoet te zijn vertrokken uit Amla (CGVS, p. 25), blijft dan ook de vraag waarom u zich toen nog steeds in de buurt van uw huis bevond, te meer daar u wist dat de taliban op elk moment bij u konden binnenvallen. Bovendien is het erg vreemd dat het districtshoofd aan wie u de klacht hebt gericht, u eerst naar uw dorp terugstuurde om de authenticiteit van uw klacht door de dorpsoudsten te laten bevestigen, om u vervolgens mee te delen dat hij eigenlijk niets voor u kon doen en u de raad gaf het districtshuis telefonisch te verwittigen wanneer u opnieuw bezoek kreeg van de taliban (CGVS, p. 25). Deze voorstelling van de feiten is dermate weinig aannemelijk dat het de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder onderuit haalt.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt hebt uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, of bij een terugkeer naar uw land van herkomst een dergelijke vrees of reëel risico te lopen/koesteren.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

U kan echter de onveilige situatie in het district Dara-i-Nur van de provincie Nangarhar vermijden door u in Jalalabad te vestigen. U bent een alleenstaande, jongvolwassen man die negen jaar naar school is gegaan (CGVS, p. 5). Bovendien blijkt u in Jalalabad over een uitgebreid familiaal netwerk te beschikken. Zo woont uw oudste zus met haar echtgenoot nabij het Sehat Ama-ziekenhuis in Jalalabad en woont uw moeder samen met uw jongste zus en uw jongste broer eveneens in die regio van Jalalabad (CGVS, p. 9 – 11). Vanuit die stad onderhoudt uw moeder het contact met de landbouwers die jullie gronden in Dara-i-Nur bewerken (CGVS, p. 7 en p. 10). Derhalve kan in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande vaststellingen ben ik dan ook van oordeel dat Jalalabad in uw hoofdte een redelijk intern hervestigingsoptiek biedt conform art. 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara heeft enkel betrekking op uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet

onmiddellijk ter discussie staan. De door u voorgelegde enveloppe die werd afgestempeld in Jalalabad, toont enkel aan dat u contacten heeft in de provinciehoofdstad van Nangarhar, wat in deze beslissing evenmin wordt betwist.

De informatie waarop het CGVS zich beroept werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten onrechte geen geloof hecht aan zijn relaas en onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, wijst verzoeker erop dat niet wordt betwist dat hij afkomstig is uit het district Dara-i-Nur in de provincie Nangarhar en dat personen die afkomstig zijn uit dit district een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst in dit verband naar het beleidsdocument van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen inzake subsidiaire bescherming voor Afghaanse asielzoekers, waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor asielzoekers uit bepaalde districten van de provincie Nangarhar subsidiaire bescherming biedt. Tevens wijst verzoeker erop dat volgens de Nederlandse Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid, Afdeling Migratie en Asiel, het grootste gedeelte van Nangarhar nu betwist gebied vormt alwaar ernstige veiligheidsincidenten plaatsvinden. Verzoeker meent dan ook dat het aanbeveling verdient om hem subsidiaire bescherming toe te kennen. Hij voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten onrechte volhoudt dat er voor hem een redelijk intern vestigingsalternatief zou zijn in Jalalabad. In tegenstelling tot wat wordt beweerd in de bestreden beslissing, kan hij in de regio Jalalabad geen beroep doen op zijn familie. Verzoeker verduidelijkt dat niet kan worden verwacht dat hij (voor lange tijd) een beroep zou moeten doen op zijn oudste zus die aldaar met haar gezin woont daar zulks cultureel gezien ondenkbaar is. Bovendien zijn ook zijn moeder en de jongste kinderen niet langer in de regio Jalalabad woonachtig aangezien het materieel (en financieel) onmogelijk was om te blijven. Zij keerden dan ook uiteindelijk terug naar hun woning te Amla, hetgeen ook wordt bevestigd door de dorpsoudsten en de buurman, aldus nog verzoeker. Hij besluit dat de huidige situatie in Afghanistan dermate problematisch is dat hij, gelet op het gewapend conflict en de onmogelijkheid van een redelijk intern vluchterternatief, subsidiaire bescherming dient te krijgen. Het zou volgens verzoeker immers onmenselijk zijn om hem terug te sturen naar Afghanistan, waar hij met deze gevaarsituatie zal worden geconfronteerd.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een fotokopie van de taskara van zijn broer met vertaling in het Nederlands en een verklaring van de dorpsoudsten en de buurman met vertaling in het Nederlands.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde tewerkstelling van zijn broer op een basis van de Amerikanen en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban waardoor hij Afghanistan zou hebben verlaten daar (1) de door hem ter staving van zijn relaas neergelegde documenten een zeer beperkte bewijswaarde hebben, (2) de inhoud van de badge en aanbevelingsbrief van zijn broer moeilijk in overeenstemming kunnen worden gebracht met verzoekers verklaringen over diens werk, zoals omstandig wordt uiteengezet, (3) in de Engelstalige tekst op de achterzijde van de badge 'Islamic Republic of Afghanistan' vreemd genoeg wordt afgekort als 'MRF' en er tevens sprake is van een schrijffout, vaststellingen welke ernstig doen twijfelen aan de authenticiteit van dit document, (4) het Certificate of Commendation een foutieve grammaticale zinsconstructie bevat, zijn broer in dit document wordt geprezen voor zijn werk in de E4-rang van juni 2010 tot juni 2011 terwijl er volgens zijn verklaringen voor werknemers als zijn broer geen rangen bestaan en in dit document wordt vermeld dat de acties van zijn broer verband houden met "the Shaheen Kandak" terwijl uit de informatie beschikbaar

op het CGVS blijkt dat dit verwijst naar een bataljon van het Afghaanse leger met hoofdkwartier in de stad Mazar-i-Sharif en dat dit bataljon geen uitstaans heeft met Jalalabad of Nangarhar, zodat ook de authenticiteit van dit document stevig op de helling komt te staan en (5) de foto waarop zijn broer zou zijn afgebeeld in uniform en de mail waarin zijn broer schrijft dat hij werkt voor het Amerikaanse leger in Jalalabad deze vaststellingen niet kunnen wijzigen daar de identiteit van de persoon die deze mail schreef niet kan worden nagegaan en uit de foto (en overige documenten) geen familiale band blijkt tussen verzoeker en de erop afgebeelde persoon, (ii) ook zijn verklaringen over zijn problemen met de taliban weinig plausibel zijn en moeilijk in overeenstemming kunnen worden gebracht met de documenten die hij heeft voorgelegd om zijn problemen met de taliban te ondersteunen, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (iii) hij de onveilige situatie in het district Dara-i-Nur van de provincie Nangarhar kan vermijden door zich te vestigen in Jalalabad, waar hij over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (iv) zijn taskara enkel betrekking heeft op zijn identiteit en herkomst en de enveloppe die werd afgestempeld in Jalalabad enkel toont dat hij contacten heeft in de provinciehoofdstad van Nangarhar, gegevens welke niet worden betwist.

2.5. Waar geen geloof wordt gehecht aan het feit dat zijn broer werkzaam was in het leger nabij de luchthaven van Jalalabad, waar zij de Amerikaanse troepen ondersteunden, voert verzoeker aan dat het loutere feit dat hij niet op de hoogte was van wanneer zijn broer er precies is beginnen werken geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven. Door zich voor de afwijzing in hoofdzaak te baseren op enkele (soms minder belangrijke) hiaten in zijn relaas, heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen volgens verzoeker haar beslissing niet afdoende gemotiveerd. Verzoeker is van oordeel dat hij zonder twijfel een helder en uitgebreid asielaanvraag heeft verteld, waarin geen wezenlijke hiaten, vaagheden, ongerijmdheden of tegenstrijdigheden voorkomen. Hij wijst erop dat zijn verklaringen daarenboven worden ondersteund door documenten. Aangaande de schrijffout op de werkbadge van zijn broer, stelt verzoeker dat dit louter een typfout betreft. De foutieve grammaticale zinsconstructie op het Certificate of Commendation valt volgens verzoeker te verklaren doordat deze attesten worden opgesteld door Afghanen die voor de Amerikanen werken en die vaak niet voldoende onderlegd zijn in de Engelse taal, zoals blijkt uit de afgeleverde certificaten. Voorts merkt verzoeker op dat er – in tegenstelling tot de bewering van het Commissariaat-generaal – in Mazar-i-Sharif geen ‘Shaheen Kandak’ is doch wel het hoofdkwartier van ‘Shaheen Mili Urdu (Afghaanse leger). ‘Shaheen Kandak’ vormt volgens verzoeker daarentegen de verzamelnaam (‘Kandak’ is Pashtou voor ‘bataljon’) die gevestigd zijn aan de luchthaven van Jalalabad (onderverdeeld in onder meer ‘Marin Kandak’ en ‘Maraf Kandak’). Waar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten slotte opmerkt dat hij de familiale band met zijn broer niet heeft aangetoond, legt verzoeker thans een fotokopie voor van de taskara van zijn broer waaruit blijkt dat zij dezelfde vader en grootvader hebben. Uit het voorgaande blijkt volgens verzoeker dan ook dat er geen reden is om te twifelen aan de tewerkstelling van zijn broer, noch aan hun familiale band.

Verzoeker overtuigt geenszins. Zo nog kan worden aangenomen dat verzoeker niet exact kan zeggen wanneer zijn broer precies op een basis van de Amerikanen is beginnen werken, blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een aantal ernstige grammaticale en spellingsfouten heeft vastgesteld in de door verzoeker voorgelegde documenten ter staving van zijn broers tewerkstelling. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet, doch poneert eenvoudigweg dat er sprake is van een typefout op de badge en dat de foutieve grammaticale zinsconstructie in het Certificate of Commendation te verklaren valt doordat deze attesten worden opgesteld door Afghanen die voor de Amerikanen werken en die vaak niet voldoende onderlegd zijn in de Engelse taal. Een dergelijke blote bewering die op generlei wijze wordt gestaafd door concrete en objectieve gegevens vermag niet afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, vaststellingen welke naar het oordeel van de Raad volstaan om de badge en het Certificate of Commendation iedere bewijswaarde te ontfangen. Er kan immers in alle redelijkheid worden aangenomen dat de instanties die deze documenten hebben uitgereikt een correcte spelling en grammatica toepassen, zelfs al betreft het de Engelse taal. Met betrekking tot de badge wordt in de bestreden beslissing bovendien correct opgemerkt dat de inhoud van deze badge moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met verzoekers verklaringen over het werk van zijn broer. Niet alleen klemmt de uitgiftedatum van de badge met verzoekers verklaringen omtrent het ogenblik dat zijn broer als bewaker voor de Amerikanen is beginnen werken, daarenboven ontkende verzoeker tijdens het gehoor expliciet dat zijn broer een soldaat zou zijn bij het Afghaanse leger (administratief dossier,

stuk 3, p. 25-26). Nochtans staat op de voorkant van de badge 'Government Forces of Afghanistan' en vermeldt ook de achterzijde dat de kaart toebehoort aan een persoon die voor de Afghaanse overheid werkt. Ook verzoekers bewering dat zijn broer geen rang had staat haaks op de vermelding op het Certificate of Commendation, waar verzoekers broer wordt geprezen voor zijn werk in de E4-rang van juni 2010 tot juni 2011. De vaststellingen worden in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze betwist laat staan ontkracht zodat de motivering dienaangaande van de bestreden beslissing overeind blijft en door de Raad tot de zijne word gemaakt. Tot slot merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op dat in het Certificate of Commendation wordt vermeld dat de acties van verzoekers broer verband houden met "the Shaheen Kandak", terwijl uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat dit verwijst naar een bataljon van het Afghaanse leger met hoofdkwartier in de stad Mazar-i-Sharif, gelegen aan de noordelijke kant van Afghanistan nabij de grens met Uzbekistan, en dat dit bataljon geen uitstaans heeft met Jalalabad of Nangarhar. Verzoeker betwist de correctheid van deze informatie doch brengt geen concrete elementen bij om zijn stelling in dit verband te ondersteunen. Indien verzoeker kritiek heeft op de inhoud van de gebruikte informatie door het Commissariaat-generaal dan moet hij minstens een begin van bewijs aanbrengen betreffende de onjuistheid van deze informatie (RvS 150.990, 7 november 2005; RvS 146.977, 29 juni 2005). In acht genomen het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat geen bewijswaarde kan worden verleend aan hoger genoemde documenten.

Waar verzoeker thans ter staving van de familiale band een fotokopie bijbrengt van de taskara van zijn broer, toont hij geenszins aan dat de houder van deze taskara de persoon is die in uniform is afgebeeld op de door hem voorgelegde foto. Deze foto vormt aldus geen enkel bewijs van de identiteit van de erop afgebeelde persoon, de familieband die verzoeker met deze persoon zou hebben of de problemen die uit de functie van deze persoon zouden zijn voortgevloeid. Ook de e-mail dat hij tijdens de administratieve procedure neerlegde en waarin verzoekers broer schrijft dat hij werkt voor het Amerikaanse leger in Jalalabad, kan bezwaarlijk als objectief bewijs worden aanvaard.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan de beweerde tewerkstelling van verzoekers broer bij het Amerikaanse leger. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de hieruit voortvloeiende voorgehouden problemen met de taliban.

2.6. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, wordt de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven andermaal bevestigd door de vaststelling dat hij met betrekking tot de door hem beweerde problemen met de taliban weinig plausibele verklaringen aflegt en deze verklaringen bovendien wederom moeilijk in overeenstemming kunnen worden gebracht met de documenten die hij voorlegt om zijn problemen met de taliban te staven.

Volgens verzoeker is er geen reden om geen geloof te hechten aan zijn verklaring als zou hij van de taliban nog een tweede kans hebben gekregen om zijn broer ervan te overtuigen toch voor hen te spioneren. Hij diende immers de ernst van de situatie over te maken aan zijn broer. Onder verwijzing naar het Algemeen Ambtsbericht over Afghanistan van de Nederlandse Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid, Afdeling Migratie en Asiel van juli 2012, voert verzoeker aan dat het bovendien een courante praktijk van de taliban is om Afghanen die met internationale troepen samenwerken en zelfs hun familieleden te intimideren.

Dat deze praktijken inderdaad gangbaar zijn betekent echter niet dat ook verzoekers relaas waarheidsgetrouw is. De Raad benadrukt in dit verband dat de loutere verwijzing naar algemene informatie over de situatie in zijn land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk wordt bedreigd of vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dit risico dient immers steeds *in concreto* worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, gelet op de manifeste ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verzoeker vervolgt dat het gegeven dat uit de dreigbrieven niet zwart op wit gebleken is dat de taliban wilde dat zijn broer voor hen zou spioneren evenmin een aanleiding is om geen geloof te hechten aan zijn asielrelaas. Immers, uit deze brieven blijkt wel degelijk dat hij zich diende aan te geven en dat hij aldus wezenlijke problemen heeft met de taliban, alsook dat deze problemen gerelateerd waren aan het werk van zijn broer.

Met dergelijk betoog brengt verzoeker echter geen plausibele verklaring bij voor de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van de door hem voorgelegde dreigbrieven. De Raad benadrukt in dit verband dat dergelijke niet-officiële stukken slechts

op betekenisvolle wijze kunnen bijdragen aan de bewijsvoering indien ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, quod non in casu.

Tot slot bevestigt verzoeker dat hij inderdaad is teruggekeerd naar zijn woonplaats. Hij heeft echter niet meer overnacht op het adres waar hij woonde. De taliban zou hem dan ook niet onmiddellijk kunnen vinden. Hij hoopte enige bescherming tegen de taliban te krijgen door het neerleggen van een klacht bij het districtshuis. Toen bleek dat een klacht geen soelaas kon bieden, is hij met zijn familie daags na de klacht (en dus niet na twee dagen) gevlucht. Het is dus duidelijk dat hij nog naar oplossingen heeft willen zoeken in zijn land alvorens hij internationale bescherming zou aanvragen. Uit zijn relaas blijkt immers dat hij pas gevlucht is toen het districtshuis hem niet de nodige bescherming kon bieden tegen de taliban, aldus nog verzoeker. Hij acht het dan ook bevreemdend dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen precies om die reden zijn verhaal in twijfel trekt.

De Raad stelt vast dat verzoeker met deze argumentatie geen ernstige poging onderneemt om de motieven dienaangaande van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij blijft immers steken in het herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zonder hierbij concrete feiten of elementen bij te brengen die toelaten zijn beweringen te staven of de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties te verklaren. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ontcrachten. De motivering in dit verband zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft derhalve onverminderd overeind en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, kan evenmin enige bewijswaarde worden verleend aan de door hem voorgelegde klacht bij het districtshoofd van Dara-i-Nur. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dit klemmt des te meer daar uit de informatie gevoegd aan de verweernota van 14 januari 2013 (Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Corruptie en valse documenten*" van 1 oktober 2010) blijkt dat aan Afghaanse documenten niet veel waarde kan worden gehecht daar corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is en ook valse documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in Peshawar. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na een gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

In de mate verzoeker nog een verklaring bijbrengt van de dorpsoudsten en de buurman herhaalt de Raad dat aan documenten slechts objectieve bewijswaarde wordt toegekend in de mate een geloofwaardig relaas wordt ondersteund, wat in casu niet het geval blijkt te zijn. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.7. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de asielzoeker die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8.1. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

2.8.2. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in vornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoeker de onveilige situatie in zijn district kan vermijden door zich te vestigen in Jalalabad, waar hij over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt en waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker betwist deze motivering en poneert dat hij geen redelijk intern vestigingsalternatief heeft in Jalalabad omdat hij er geen beroep kan doen op zijn familie. Met het betoog dat niet kan worden verwacht dat hij (voor lange tijd) een beroep zou moeten doen op zijn oudste zus die aldaar met haar gezin woont daar zulks cultureel gezien ondenkbaar is en dat zijn moeder en de jongste kinderen niet langer in de regio Jalalabad woonachtig en zij terugkeerden naar hun woning te Amla, brengt verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de stad Jalalabad. Verzoeker toont immers niet aan dat hij als meerderjarige, gezonde jongeman die negen jaar naar school is gegaan niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en zelf een woning te vinden in Jalalabad, de hoofdstad van zijn provincie. Dat zijn moeder en zijn jongere broer en zus opnieuw in Amla zouden wonen, zoals moet blijken uit het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde verklaring van de dorpsoudsten en de buurman, doet hieraan geen afbreuk. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Jalalabad vestigt. Dit klemt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht-

of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker de evaluatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in de Jalalabad op zich niet betwist en hij geen concrete en objectieve elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in Jalalabad door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.9. De overige door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing heeft zijn taskara enkel betrekking op zijn identiteit en herkomst en toont de enveloppe die werd afgestempeld in Jalalabad enkel dat hij contacten heeft in de provinciehoofdstad van Nangarhar, gegevens welke niet worden betwist.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.11. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS